

Mestitz Ferenc Családjával

Kolozs firoló
1913 augusztus 14.

Ez Mestitz Ferenc, a nagybátyám és a családja Kolozsfürdőn. 1913 augusztusában készült a fénykép, nyaralás közben. Ők Kolozsváron éltek. 'Mindannyiukat sok szeretettel csókolja Jancsi, Gyurka, Bözsi' -- ez van a kép hátára írva. Borszékre címezték a levelezőlapot, tehát anyukáék is éppen nyaralhattak Borszéken. Gyakran nyaraltak Borszéken, mert apám imádott ott lenni. Három-négy hétig biztosan ott voltak, s akkor oda küldhették a leveleket. Mestitz Ferenc [Marosvásárhely, 1864 -- Kolozsvár, 1923] a második legidősebb testvére volt apukának, Mestitz Henriknek. Ő is a

bútorgyár társtulajdonosa volt, ő vezette a kolozsvári fiókcéget. Az Unió utcában volt a bútorüzlet. (A Fő tértől az a széles út, ami megy a Román Operához, az volt az Unió utca.) Amikor meghalt, akkor az egyik fia, Jancsi vezette az üzletet. A Ferenc nagybátyám feleségét, Friedmann Ilonát, aki Zilahon született 1873-ban -- Ilonka néni --, ismertem, ő később, 1946-ban halt meg, Kolozsváron. Nem voltak vallásosak, nem volt kóser háztartásuk. Három gyerekük volt: György, Jancsi és Bözsi. György fia (balról az első a padon), aki textilmérnök lett, elvette később a református kórház igazgató-főorvosának a lányát, Filep Sárkát, aki iparművész volt. Egy szép nap kimentek Bécsbe, és ott kibéreltek egy panziót a legjobb helyek egyikén, a Kärtnerstrasse sarkán. Nagyszerűen ment, azt hiszem, még emeletet is húztak rá. S aztán jöttek Németországból a hitleristák, és rengeteg irodaüzletet, szállodát meg panziót becsuktak. Györgyről nem tudták, hogy zsidó, az asszony keresztyén volt, és ő is ki volt már térve. Mikor kellettek az iratok a származásról, az unokabátyám hazajött azzal a kifogással, hogy iratokat csináltat, de közben meg volt beszélve, hogy a felesége eladja titokban a panziót, s valahol találkoznak. Többé nem mentek vissza Bécsbe. Hazajöttek, kitanultak háromféle mesterséget: szakácsságot, cukrászatot, és nem tudom, még mit, és kimentek Ausztráliába, s Sydney mellett valahol nyitottak egy másik házaspárral egy disznófarmot. Aztán eladták azt és beköltöztek Sydney-be, vettek egy házat, és nyitottak egy édességüzletet. Jancsi, a testvére (a padon középen ülő) a Mestitz bútorüzlet fiókját vezette Kolozsváron, amit aztán önállósítottak, és az övéké lett. Jancsinak ikergyerekei voltak. A lányok Marosvásárhelyen végeztek az orvosin, akkor még magyar világ volt, és magyar egyetem. Molter Károlyéknál laktak, ahol volt egy kiadó szoba. Az egy utcában volt velünk, úgyhogy gyakran hívtuk őket ebédelni. Ella szüleinek [Szatmári Elláról van szó, Mestitz János feleségéről. -- A szerk.] volt Tushádon panziójuk. Egyszer itt volt az édesanyja, s mondta anyukának, hogy miért nem küldenek el oda, egész biztos étvágyat fogok kapni a tushádi levegőtől. El is mentem aztán, egy nagyon szép, kellemes fürdőhely volt. A panzióban két keresztyén barátnőmmel laktam, az egyik később az unokabátyámnak, Mestitz Albert fiának, Ernőnek a felesége lett. Bözsi, Ferenc nagybátyám lánya férjhez ment egy félzsidó származásúhoz, és ott éltek Nagyváradon. A férfi az ottani sörgyárnak volt a cégvezetője.